

בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

מאלק חסונה
מריה אלבנא

כולם ע"י עוה"ד נארימאן שחאדה – זועבי ו/או עדי מנסור
ו/או חסן ג'בארין ו/או סוהאד בשארה ו/או מאיסאנה מוראני ו/או סלאם ארשייד

מעדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל
רחוב יפו 94, ת"ד 8921, חיפה 3109001 ;
טל': 04-9501610 ; פקס: 04-9503140 ; דוא"ל: adalah@adalah.org
ליצירת קשר ישיר: נייד מספר: 0526088502 – מייל: nareman@adalah.org

להלן: "העותרים"

נ ג ד

מחלקת עררים בפרקליטות המדינה

באמצעות מחלקת בג"צים בפרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רחוב צלאח אלדין 31, מיקוד 9711054, ירושלים
טל: 073-3925590 ; פקס: 02-6467011 ; דוא"ל: Hcj-dep@justice.gov.il

להלן: "המשיבה"

עתירה

ובקשה לקיום דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש ליתן צו על תנאי כנגד המשיבה המורה לה למסור לידי העותרים את החלטתה בערר לפי סעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, שהוגש ביום 28.04.2022 על החלטת פרקליטות מחוז מרכז – פלילי, מיום 21.10.2021, לסגור את תיקי החקירה נגד חמשת החשודים בהרג המנוח מוסא חסונה ז"ל ביום 10.05.2021 בעיר לוד.

יחד עם העתירה מוגשת **בקשה לקיום דיון דחוף**, וזאת בשל אופיו של הסעד המתבקש, ומאחר והמשיבה משתהה מעל לשנה ושמונה חודשים במסירת החלטתה בעניין הערר, כאשר עולה חשד כבד כי שיקולים זרים הם אלו העומדים בבסיס שיהוי זה.

החלק העובדתי

רקע:

1. מוסא חסונה ז"ל (להלן: "המנוח") נורה למוות בעיר לוד בלילה בין 10.05.2021 ו- 11.05.21, עת עשו קבוצה של אזרחים חמושים תושבי לוד (להלן: **היורים**) שימוש לא חוקי בנשקם. היורים ביצעו ירי באופן רנדומלי לעבר קבוצה של צעירים ערבים, ובכך גרמו למותו של המנוח ולפציעתם של שניים אחרים. בעקבות אירוע זה, משטרת לוד עצרה חמישה חשודים תושבי העיר, חקרה אותם בגין מעורבותם בו, ולאחר זמן קצר שחררה אותם מבלי שהועמד מי מהם לדין.
2. ביום 21.10.2021, נמסרה לעותרים בעל פה ההחלטה של פרקליטות מחוז מרכז – פלילי המורה על סגירת התיקים נגד חמשת היורים החשודים בהרג המנוח (להלן: **ההחלטה**). לפי ההודעה, התיקים נסגרו כנגד אחד היורים בעילה של העדר ראיות מספקות, ונגד יתר היורים בעילה של חוסר אשמה.

העותרים:

3. העותר 1 הינו אביו של המנוח, ונפגע עבירה כהגדרתו לפי סעיף 2 ("בן משפחה") לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001 (להלן: "**חוק זכויות נפגעי עבירה**").
4. העותרת 2 הינה אשתו של המנוח, ונפגעת עבירה לפי הגדרת סעיף 2 ("בן משפחה") לחוק זכויות נפגעי עבירה.

הערר על ההחלטה:

5. ביום 28.04.2022 הגישו העותרים לפרקליט המדינה, עו"ד עמית איסמן, ערר לפי סעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), על ההחלטה לסגור את התיקים נגד היורים (להלן: "**הערר**").

== העתק מהערר מיום 28.04.2022 מצורף ומסומן כנספח ע/1.

6. הערר שהוגש על ידי העותרים הצביע על כשלים רבים בחקירה שהתנהלה בגין האירוע, ועל היות החקירה לקונית, שטחית, מגמתית, ומעלה חשד כבד כי שיקולים זרים עמדו בבסיס ההחלטה על סגירת התיקים.
7. במקביל להגשת הערר, פנו העותרים ליועצת המשפטית לממשלה בבקשה לפתיחה בחקירה בעניין התנהלות כלל הגורמים המעורבים בהליכי חקירת הרג המנוח, ובכלל זה, ראש מעבדת נשק, החוקרים הממונים על החקירה, והן דרגים פוליטיים שהייתה להם השפעה ישירה על התנהלות החקירה. שכן, מעיון בחומר החקירה שמנסר לידי העותרים עלה חשד כבד לכך שהחקירה הייתה מושפעת משיקולים זרים, ולא נוהלה דרך המלך תוך חתירה לגילוי האמת, עת שהחוקרים היו נתונים תחת לחצים פוליטיים אשר התוו את מהלך החקירה ותוצאותיה.

== העתק מפניית העותרים ליועמ"ש מיום 28.04.2022 מצורף ומסומן כנספח ע/2.

8. ביום 17.07.2022, הודיעה המשיבה לעותרים כי הערר התקבל אצלה, וכי החלטה בו צפויה להתקבל עד ליום 30.10.2022.

== העתק מהודעת המשיבה מיום 17.07.2022 מצורף ומסומן כנספח ע/3.

9. ביום 30.10.2022, ועם תום המועד הקבוע בסעיף 65א לחוק סדר הדין הפלילי למסירת החלטה בערר על ידי הגוף המטפל, הודיעה המשיבה לעותרים כי החלטה בערר תידחה והיא תתקבל עד ליום 30.12.2022.

== העתק מהודעת הדחייה מטעם המשיבה מיום 30.10.2022 מצורף ומסומן כנספח ע/4.

10. ביום 21.12.2022 פנו העותרים למשיבה, וביקשו לקבל את החלטה בערר. כמו כן, הודיעו העותרים למשיבה כי אם לא תתקבל החלטה בתיק לא יהיה מנוס מלפנות לערכאות המשפטיות, וזאת בשל התארכות ההליכים, והחריגה ממסגרת הזמנים הסטטוטורית למסירת החלטה. עוד הובהר בפנייה כי, מאחר ועסקינן בתיק רצח חמור, חלוף הזמן גורם עוול רב לעותרים, וכן, מעלה חשד כבד לשיבוש באפשרות עשיית צדק.

== העתק מהפנייה של העותרים למשיבה מיום 21.12.2022 המצורף ומסומן כנספח ע/5.

11. חרף האמור, ביום 30.12.2022, הודיעה המשיבה לעותרים כי עקב "עומס עבודה כבד", החלטה בערר תידחה שוב ושהיא צפויה להתקבל עד ליום 30.03.2023. לאחר חלוף התקופה האמורה, ביום 03.04.2023, הודיעה המשיבה פעם נוספת על דחיית החלטה, וזאת עד ליום 29.06.2023, מהנימוק של "עומס בעבודה". וכך גם ביום 29.06.2023, הודיעה מחלקת העררים על דחייה נוספת בת ארבעה חודשים, עד ליום 31.10.2023, מאותו נימוק של "עומס בעבודה".

== העתק מהודעת הדחייה מטעם המשיבה מיום 28.12.2022 מצורף ומסומן כנספח ע/6.

== העתק מהודעת הדחייה מטעם המשיבה מיום 03.04.2023 מצורף ומסומן כנספח ע/7.

== העתק מהודעת הדחייה מטעם המשיבה מיום 29.06.2023 מצורף ומסומן כנספח ע/8.

12. בתגובה לדחיות אלה ולנוכח העיכוב הבלתי סביר בקבלת החלטה בערר, נשלח מכתב ליועצת המשפטית לממשלה ביום 17.07.2023 בבקשה להתערבות מיידית מטעמה להפסקת ההתנהלות הלקויה של מחלקת העררים בפרקליטות המדינה, תוך צירוף העתקים למשנה לפרקליט המדינה ולמחלקת העררים בפרקליטות המדינה. בתגובה לפנייה זו, שלחה מחלקת העררים ביום 10.08.2023 מכתב ובו נמסר כי הערר "נבחן על ידי גורמים בכירים בפרקליטות המדינה והועבר להכרעת היועצת המשפטית לממשלה". עוד הובטח במכתב כי ייעשה כל מאמץ כדי להשלים את הטיפול עד ליום 31.10.2023. אולם ביום 31.10.2023, מחלקת העררים שלחה עוד מכתב שבו הודיעה על דחייה נוספת עד ליום 28.12.2023. וביום 28.12.2023 הודיעה מחלקת העררים עוד פעם על דחיית מועד השלמת הטיפול עד ליום 28.03.2024 בשל "עומס עבודה כבד".

== העתק מהמכתב שנשלח ליועמ"ש מיום 17.07.2023 מצורף ומסומן כנספח ע/9.

== העתק ממכתב תזכורת ליועמ"ש מיום 1.08.2023 מצורף ומסומן כנספח ע/10.

== העתק מתגובת המשיבה מיום 10.08.2023 מצורף ומסומן כנספח ע/11.

== העתק מהודעת הדחייה מטעם המשיבה מיום 31.10.2023 מצורף ומסומן כנספח ע/12.

== העתק מהודעת הדחייה מטעם המשיבה מיום 28.12.2023 מצורף ומסומן כנספח ע/13.

13. יוצא, אפוא, כי מאז הגשת הערר ביום 28.04.2022, עברו יותר משנה ושמונה חודשים, וצפויים לעבור כמעט שנתיים עד למועד שניתן על ידי המשיבה לקבלת ההחלטה בהודעת הפנייה האחרונה, אם בכלל תתקבל החלטה עד אז. בכל פעם מחדש, המשיבה דוחה את מתן ההחלטה בנימוק של "עומס בעבודה", ובכך היא משתהה באופן בלתי סביר במתן החלטה, פועלת בחוסר סבירות קיצונית, ללא הנמקה מספקת, וכל זאת בניגוד לחוק ולהנחיות פרקליט המדינה עצמן, כפי שיפורט בהמשך.

14. מכאן מוגשת עתירה זו.

החלק המשפטי

1. ראשית כל, הלכה פסוקה היא כי, עיכוב מתמשך בקבלת ההחלטה משמש כעילה לפנות לבית המשפט ולבקש ממנו להורות לרשות לקבל החלטה ולהודיע עליה (ראו דפנה ברק-ארז **משפט מינהלי** כרך א, בעמ' 407 (עו"ד טובה אולשטיין עורך, 2010)). זאת מאחר וחובתו של בית המשפט לבקר את מהירות הפעולה של הרשות המנהלית "כדי למנוע הזנחה או התרשלות" (בג"ץ 7198/93 **מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר**, מח(2) 844, סעיף 11 לפסק דינו של השופט זמיר (1994); ראו עוד: בג"ץ 5872/07 **איגוד מפקי סרטים וטלוויזיה בישראל נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו**, פס' 9 (פורסם בנבו, 27.10.2010)).

2. סעיף 65א לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי, משהוגש ערר לפי סעיף 64 לעניין עבירת פשע, תימסר למתלונן החלטה עד תום שישה חודשים מיום הגשת הערר, משמע בענייננו עד ליום **30.10.2022**. אולם, החוק קובע כי "בעל הסמכות להחליט בערר רשאי, **מטעמים מיוחדים שיירשמו**, להחליט ולמסור את החלטתו כאמור במועד מאוחר יותר" (ההדגשה לא במקור). משמע, כל חריגה ממסגרת השישה חודשים הקבועה בחוק תיעשה בנסיבות חריגות בלבד, ותוך נימוק ופירוט הסיבות העומדות בבסיס אותה חריגה.

3. לעניין זה, קובעת הנחית פרקליט המדינה "1.1- **לוחות זמנים לטיפול בערר**" (להלן: "**ההנחיה**"), אשר מסדירה את הכללים ואת לוחות הזמנים למתן החלטה בערר כי, הכלל המנחה הינו החובה לטפל בערר **במהירות סבירה**, ו-"לכל היותר" תוך 6 חודשים מיום הגשתו. עם זאת, ההנחיה מסמיכה את הגורם המטפל בערר להאריך את מועד סיום הטיפול **בשלושה חודשים** נוספים וזאת אך ורק "**מטעמים מיוחדים שיירשמו**" בתיק. מעבר לשלושת החודשים האלו, ניתן "**בנסיבות חריגות**" להאריך בתקופה של עוד שלושה חודשים את מועד מסירת ההחלטה. על פי ההנחיה, כל דחייה מעבר לשנה תינתן על יד פרקליט המדינה **בלבד**.

4. בענייננו, ייטען כי בהתנהלותה של המשיבה נפל פגם חמור שהופך אותה לבלתי סבירה באופן קיצוני. המשיבה פעלה בניגוד לחוק ובניגוד להנחיות פרקליט המדינה, וכל זאת על יסוד הנימוק

בדבר "עומס עבודה" ששימש כהסבר למחדלה שוב ושוב, ולמשך קרוב לשנתיים. בנימוק האמור אין כדי להצדיק את גרירת הרגליים של המשיבה בכל התקופה האמורה, ואין לראות בו כנכלל בגדר הנסיבות המיוחדות שבעטיין ניתן לחרוג ממסגרת הזמן הקבועה בחוק ובהנחיות; לא כל שכן, כאשר חריגה זו מגיעה כדי תקופה מסתברת של שנתיים. ייתכן כי עומסים בעבודה יכולים להצדיק דחייה של מספר חודשים בודדים, ואולם אין בהם כדי להצדיק את הדחיות החוזרות ונשנות במקרה דנן לאורך כל התקופה.

5. מעבר לאמור, בהחלטות המשיבה נפל פגם נוסף בכך שהדחיות שנתקבלו לאחר חלוף שנה מהגשת הערר לא התקבלו על ידי פרקליט המדינה עצמו (ולפחות לא נאמר כי הן התקבלו על ידו) כפי שמצווה ההנחיה. בהקשר זה יודגש כי להודעות בדבר הדחיות בחלוף שנה ממועד הגשת הערר לא צוין כי החלטות הדחייה ניתנו בידי פרקליט המדינה ולא צורפו סימוכין כלשהם לכך שהחלטה התקבלה מטעמו.

6. לא למותר לציין כי ביחס לנימוק בדבר "עומס עבודה", הפסיקה קבעה לא אחת כי הרשות המנהלית אינה יכולה להתחבא מאחורי עומסי העבודה בהם היא נתונה כדי להגן על עצמה כאשר אין היא מבצעת את עבודתה בהתאם לסדר הדין המנהלי (ראו בג"ץ 4653/17 **עבד אלהאדי נ' שר הביטחון** (פורסם בנבו, 15.06.2017); ראו גם עת"מ (מרכז) 19469-06-10 **איי אי גיי ישראל חברה לביטוח בע"מ נ' עיריית פתח תקווה**, פסקה 14 (פורסם בנבו, 06.03.2011), ובג"ץ 2935/17 **כאטר אשרף נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, 25.04.2017)). כמו כן, נקבע בפסיקה כי השתהות בקבלת ההחלטה על ידי הרשות המנהלית עשויה לשמש כראיה נסיבתית בבחינת עילות אחרות, כמו למשל התקיימותם של שיקולים זרים (ראו בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות בית דין נ' השר לענייני דתות**, פ"ד מח(4) 441, פסקה 12 של פסק דינו של השופט לוי (1994)). קל וחומר כאשר טענות כאמור הועלו על ידי העותרים עוד בשלב של הערר, לאחר עיון בחומרי החקירה המגמתית שהתנהלה במשטרה.

7. זאת ועוד, בהתנהלותה של המשיבה, ישנה פגיעה בכללי הדין המנהלי, בין היתר **בדרישה לסבירות ובחובה לפעול במהירות הראויה**, אשר מהוות ממד לבדיקת תקינות ההליך המנהלי (דפנה ברק-ארוז **משפט מינהלי** כרך א, בעמ' 407). שכן, החובה לפעול במהירות הראויה הינה נגזרת של חובת הרשות לפעול בהגינות ובנאמנות לטובת האינטרס הציבורי (**שם**, שם). במקביל, דרישת הסבירות משמעה גם עמידה בלוח זמנים סביר, כאשר כל סטייה מלוח הזמנים שנקבע יש בה להוליד טענה של שיהוי, שבתורה משפיעה על סבירות ההחלטה (עע"מ 1386/04 **המועצה הארצית לתכנון ובנייה נ' עמותת נאות ראש העין**, פסקאות 31-35 לפסק דינה של השופט פרוקצ'ה (פורסם בנבו, 20.5.2008)).

8. הדברים מקבלים משנה תוקף עת עסקינן בחקירת **מקרה רצח** על רקע לאומני, כאשר האינטרס הציבורי לפעול במהירות ראויה מקבל מעמד בכורה. התארכות החקירה הפלילית יש בה להשפיע לרעה על איכותה, ועלולה להוביל לקשיי הוכחה והבאת ראיות, זאת כיוון שהזמן משפיע על זיכרון עדים ומהימנות גרסאותיהם, ויכול להביא לאיבוד ראיות פיזיות. זאת ועוד, ניהול חקירה מתמשך פוגע גם ב-"השפעה ההרתעתית" של המשפט הפלילי הן כלפי העברייני עצמו, והן כלפי כלל החברה, ובכך פוגע במהימנות ובאפקטיביות של ההליך (ראו: **הנחית היועץ המשפטי לממשלה מס': 4.1202 (4.1200) בעניין משך טיפול התביעה עד להגשת כתב**

[אישום, אוגוסט 2010](#)) (עוד ראו: [ליאור בן דוד ועו"ד הודיה קין, "הגבלות על משך זמן החקירה וקבלת החלטה בדבר העמדה לדין פלילי-סקירה משווה", הלשכה המשפטית של הכנסת, תחום חקירה ומחקר משפטי \(20.3.2016\)](#)).

באשר להיעדר התקיימותה של דרישת הסבירות, נקבע זה מכבר כי הסדר רצוי בתחום המשפט המנהלי מושתת על ארבע פרופוזיציות: (1) חוסר סבירות כשלעצמו הוא עילה לפסילתו של שיקול-דעת מנהלי; (2) חוסר הסבירות נמדד במבחנים אובייקטיביים; (3) על מנת לפסול שיקול-דעת מנהלי בהתבסס על חוסר סבירות, עליו להיות מהותי או קיצוני; (4) חוסר הסבירות מביא לפסילתו של שיקול-הדעת המנהלי מקום שהאחרון לא נותן משקל ראוי לאינטרסים השונים שהרשות המנהלית צריכה להביא בחשבון במסגרת קבלת החלטותיה לבג"ץ 389/80 **דפי זהב בע"מ נ' רשות השידור ואח'**, פ"ד לה (1) 421, פסקה 4 לפסק דינו של השופט ברק (1980) (להלן **פרשת דפי זהב**). כדי לוודא שנשקלו רק אינטרסים ראויים וניתן להם משקל ראוי יש לאזן בין שלושה קריטריונים, "הוראותיה של התקנה, המטרה אותה מבקשת התקנה להגשים והמקרה הקונקרטי" (בג"ץ 156/75 **פאוזי דקה נ' שר התחבורה**, ל(2) 094, בעמ' 106 לפסק דינו של השופט שמגר (1976)).

9. בהתאם לאמור, יש לראות בהתנהלותה של המשיבה כבלתי סבירה באורח קיצוני וזאת משהיא התעלמה כליל מהחובה המוטלת עליה על פי חוק לפעול תוך זמן נקוב, ואף בבואה להאריך את המועד, התעלמה מחובתה לנמק ולבסס אותה ארכה על סיבות ענייניות וחריגות.

10. יודגש כי, הן לפי התנאי השני של המבחן האובייקטיבי, דחייה לתקופה של קרוב ל-**שנתיים** של החלטה בערר על תיק רצח אינה עונה על מבחן זה. כך גם, מגלמת התנהלות זו חוסר סבירות מהותי או קיצוני לפי התנאי השלישי לחוסר הסבירות המנהלי לפי הפסיקה. יצוין כי, גם אם ההחלטה התקבלה בתום לב, כך שלא נשקלו שיקולים זרים והאיזון שנעשה נעשה בתום לב וללא שרירותיות, ההחלטה עדיין תיחשב כבלתי סבירה שיש לתת עליה סעד, כיוון שהמבחן הינו מבחן אובייקטיבי ולא מבחן סובייקטיבי או מבחן של כוונות (**פרשת דפי זהב**, פסקה 6 לפסק דינו של השופט ברק).

11. מעבר לאמור, הפרה המשיבה בהתנהלותה את **חובת ההנמקה** המוטלת עליה כרשות מנהלית, בכך שלא רשמה את הטעמים הענייניים שעמדו בבסיס הדחיות הרבות שנתנה לעצמה. בהקשר זה קבעה הפסיקה כי: "ההימנעות מלנמק החלטה עשויה ללמד שהטעמים לקבלתה לא היו כשרים, או שלא קדם לה תהליך בדיקה מסודר" (ראו: דפנה ברק-ארז **משפט מינהלי**, כרך א, בעמ' 433; ראו עוד: בג"ץ 3551/97 **ברנר נ' ועדת השרים שלפי חוק שירותי הדת היהודית [נוסח משולב]**, תשל"א-1971, פ"ד נא(5) 754, פסקה 18 לפסק הדין של השופט מצא (1997); בג"ץ 6728/06 **עמותת "אומץ" (אזרחים למען מינהל תקין וצדק חברתי) נ' ראש ממשלת ישראל**, פסקה 16-18 של פסק דינה של השופטת נאור (פורסם בנבו, 2006)). קל וחומר כשעסקינו בערר הנשען בין היתר על טענות בדבר שיקולים זרים שהובילו לסגירת תיק החקירה מלכתחילה.

12. בהקשר זה נפנה לבג"ץ 3/04 **הוועדה המקומית לתכנון ובניה - צפת נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, 26.12.2005). שם, בפסקה 12 לפסק דינו של השופט לוי, נקבע כי כאשר הרשות חייבת לנקוב

ב"טעמים מיוחדים" לקבלת ההחלטה היא חייבת ללוות את ההחלטה "הנמקה משכנעת", ו"כל חריגה מהכלל על ידי הרשות, מחייבת אותה לנמק את החלטתה, שאם לא כן לא זו בלבד שיהיה קשה להעמיד החלטה זו במבחן הביקורת, אלא שירחף מעליה ענן כבד של חשד שהיא התקבלה באופן שרירותי ומטעמים שאפשר כי היו פסולים".

13. בנוסף לאמור יודגש כי, בהתנהלותה של המשיבה ישנה הפרה לזכויותיהם של העותרים על פי **חוק זכויות נפגעי עבירה** הקבוע בסעיף 3 להוראותיו כי: "מתן הזכויות לנפגע עבירה ייעשה תוך התחשבות בו ובצרכיו, שמירה על כבודו והגנה על פרטיותו ו**בתוך זמן סביר**" (ההדגשה לא במקור). ברוח חוק זה, לא ניתן להתעלם מהפגיעה הקשה בכבוד העותרים, משפחת המנוח, אשר מזה שנה ושמונה חודשים ממתינים לקבלת החלטה בערר שהגישו על רצח בנם, בעוד שהמשיבה משתהה במסירת החלטה כאמור תחת האמתלה של "עומס עבודה", ללא כל נימוק או פירוט אחר. כך גם, ללא כל עדכון מטעמה אודות סטטוס הטיפול בערר, ותוך יצירת ציפיות פעם אחר פעם אצל העותרים לקבלת ההחלטה במועד כלשהו, ולבסוף ההודעה על דחיות נוספות מסיבות לא ענייניות. קשה להלום כי ההתנהלות של המשיבה במקרה זה, גם תחת נסיבות של עומס בעבודה, עונות על חובתה לפעול תוך זמן סביר.

סיכום:

14. הימנעות המשיבה מקבלת החלטה בערר שהוגש על ידי העותרים מלפני שנה ושמונה חודשים, וההחלטה האחרונה שלה לדחות בשלושה חודשים נוספים (עד ליום 28.03.2024) את מתן ההחלטה בו, ולתקופה מצטברת שמתקרבת לשנתיים, הינה התנהלות המחייבת את התערבותו של בית המשפט הנכבד.

15. התנהלותה של המשיבה הינה בניגוד להוראות חוק סדר הדין הפלילי, להנחיות פרקליט המדינה, ויש בה משום סטייה מדין המנהלי, כולל מדרישת הסבירות, החובה לפעול במהירות הראויה וחובת ההנמקה. התנהלות זו עולה אף כדי פגיעה בזכויות העותרים לפי חוק זכויות נפגעי עבירה, והחמור מכל, מעלה חשד כבד לשיקולים זרים העומדים בבסיס השתהות זו, קל וחומר כשמדובר בתיק רצח על רקע לאומני, ששיקולים זרים על פניו עמדו בבסיס ההחלטה על סגירתו.

16. נוכח האמור לעיל, בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיבה למסור לאלתר לידי העותרים את החלטתה בעניין הערר מושא עתירה זו.

נארימאן שחאדה זועבי, עו"ד

חיפה

08.01.2024